

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
27 päivänä syyskuuta 2005 *

Asiassa T-26/03,

GeoLogistics BV, aiemmin LEP International BV, kotipaikka Schiphol Rijk (Alankomaat), edustajinaan aluksi asianajajat H. de Bie ja K. Schellaars, sittemmin De Bie ja A. Huizing,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään X. Lewis, avustajanaan asianajaja F. Tuytschaever, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään valtionasiamiehet L. Fraguas Gadea ja J. M. Rodríguez Cárcamo, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 7.10.2002 tehdyn komission päätöksen REM 08/00, jossa todetaan, että Alankomaiden kuningaskunnan tekemä hakemus tuontitullien peruuttamiseksi kantajan hyväksi ei ole perusteltu,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEENTUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. D. Cooke sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja I. Labucka,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 12.4.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön ulkoista passitusta koskevat säännöt

- 1 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 37, 91 ja 92 artiklan

nojalla yhteisöön tuodut muut kuin yhteisötavarat, joista ei välittömästi kanneta tuontitulleja vaan jotka asetetaan ulkoiseen passitusmenettelyyn, voivat tulliviranomaisten valvonnassa liikkua yhteisön tullialueella siihen asti, kunnes ne esitetään määrätullitoimipaikassa.

- 2 Tullikoodexin mukaan yhteisön ulkoisen passitusmenettelyn haltija on ”passituksesta vastaava”. Hänen on määrääjassa esitettävä tavarat muuttumattomina tullille määrätullitoimipaikassa ja hänen on noudatettava passitusmenettelyä koskevia säännöksiä (tullikoodexin 96 artikla). Näiden velvoitteiden noudattamisvelvollisuus päättyy, kun tavarat ja niitä koskeva asiakirja esitetään määrätullitoimipaikassa (tullikoodexin 92 artikla).
- 3 Tullikoodexin 94 artiklan mukaan passituksesta vastaavan on annettava vakuus tavaroista mahdollisesti syntyvien tullivelan ja muiden maksujen maksamisesta. Tullikoodexin 191 artiklassa täsmennetään tähän liittyen, että asianomaisen pyynnöstä tulliviranomaisten on sallittava yleisvakuuden käyttö useita tullivelkoja aiheuttavien tai mahdollisesti aiheuttavien toimintojen osalta. Tullikoodexin 198 artiklassa säädetään, että jos tulliviranomaiset toteavat, että annettu vakuus ei turvaa tai ei enää turvaa varmasti tai riittävästi tullivelan maksamista määrääjassa, niiden on vaadittava passituksesta vastaavaa tämän harkinnan mukaan joko antamaan lisävaluus tai korvaamaan alkuperäinen vakuus uudella vakuudella.
- 4 Tietyistä yhteisön tullikoodexin soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä soveltamisasetus), 341, 346, 348, 350, 356 ja 358 artiklan mukaan kyseiset tavarat on ensiksi esitettävä lähtötoimipaikassa ja niihin on liitettävä T1-ilmoitus. Lähtötoimipaikan on asetettava

määräaika, jonka kuluessa tavarat on esitettävä määrätöimipaikassa, tehtävä vastaavat merkinnät T1-asiakirjaan, säilytettävä sille tarkoitettu kappale ja annettava T1-asiakirjan muut kappaleet passituksesta vastaavalle. Tavarat kuljetetaan T1-asiakirjalla. Kun tavarat on esitetty, määrätöimipaikan on merkittävä suoritettut tarkastukset T1-asiakirjaan ja lähetettävä yleensä keskusviranomaisen välityksellä yksi kappale viipymättä lähtötöimipaikkaan.

- 5 Tullikoodexin 203 artiklan 1 kohdan mukaan tuontitullivelka syntyy, kun tuontitullien alainen tavara siirretään säännösten vastaisesti pois tullivalvonnasta. Kyseisen säännöksen 3 kohdan nojalla velallisenä on etenkin henkilö, jonka on täytettävä velvollisuudet, jotka johtuvat sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu.

- 6 Tullikoodexin 217 artiklan sanamuodon mukaan tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle ("tileihin kirjaaminen"). Tullikoodexin 220 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos tullivelasta johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin kyseisen koodexin 218 ja 219 artiklan mukaisesti, tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen. Tätä määrääikää voidaan pidentää edellä mainitun 219 artiklan mukaisesti. Tullikoodexin 221 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan tullien määrä on aiheellisella tavalla annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin.

- 7 Soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos lähetystä ei ole esitetty määrätöimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötöimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle viipymättä ja viimeistään yhdentoista kuukauden kuluttua yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä. Kyseisen säännöksen 2 kohdan sanamuodon mukaan tässä tiedonannossa on mainittava erityisesti määräaika, jonka kuluessa todiste passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen taikka säännönvastaisuuden tosiasiallisesta tapahtumapaikasta voidaan esittää lähtötöimipaikassa tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla. Tämän määräajan on oltava kolme kuukautta ilmoituksen tekopäivästä.

Tuonti- tai vientitullien palauttamista tai peruuttamista koskevat säännöt

- 8 Tullikoodexin 239 artiklassa säädetään mahdollisuudesta palauttaa taikka peruuttaa tuonti- tai vientitullit tilanteissa, jotka johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin.
- 9 Tullikoodexin 239 artiklaa on täsmennetty ja kehitetty soveltamisasetuksella, erityisesti sen 899–909 artiklalla. Soveltamisasetuksen 905 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos peruuttamishakemusta käsittelevä kansallinen tulliviranomainen ei voi 899 artiklan perusteella tehdä päätöstä ja jos hakemukseen on liitetty todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista, jäsenvaltion, johon mainittu viranomainen kuuluu, on lähetettävä tapaus komissiolle.

Tosiseikat*Kyseessä olevat yhteisön ulkoiset passitustoimet*

- 10 Kantajana oleva yritys, jonka kotipaikka on Alankomaissa ja jonka nimi oli aiemmin LEP International BV, täytti 16.1.–7.8.1995 välisenä aikana tulliasioitsijana neljätoista yhteisön ulkoista passitusasiakirjaa eri lihaerien (etenkin naudanlihan, vasikan kateenkorvan ja siipikarjalihan) Marokkoon kuljetusta varten, ilmoittaen itsensä näiden toimien passituksesta vastaavaksi. Nämä asiakirjat lähetettiin yhden ainoan toimeksiantajan, Hector International -nimisen yrityksen, jonka kotipaikka on Yhdistyneessä kuningaskunnassa, lukuun. Kyse on erityisesti seuraavista T1-asiakirjoista:

— 16.1.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5100507

— 16.1.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5100508

— 8.3.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5102442

— 8.3.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5102443

— 25.4.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5104186

— 25.4.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5104187

- 25.4.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5104188
- 12.6.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5105833
- 13.6.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5105896
- 17.6.1995 päivätty T1-asiakirja nro 2501311
- 4.7.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5106710
- 7.7.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5106874
- 28.7.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5107619
- 7.8.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5107922.

¹¹ Belgian viranomaisilta tulleen, pakastettujen vasikan kateenkorvien lasteissa olevia säännönvastaisuuksia koskevan ilmoituksen seurauksena Rotterdamin (Alankomaat) Douane informatie Centrum (tullitutkintayksikkö, jäljempänä DIC) aloitti tutkiminnan, jonka yhteydessä se valitsi joitakin tulli-ilmoituksia tutkiakseen niitä tarkemmin. Rotterdamin DIC kirjoitti 20.3.1995 Espanjan tulliviranomaisille kysyäkseen, oliko

tulli-ilmoitukseen kuuluva tulliasiakirja T1 nro 5100508, jonka kantaja oli täyttänyt 16.1.1995, esitetty tarkastusta ja hyväksymistä varten. Espanjan viranomaiset vastasivat 20.3.1995 faksilla, että kyseistä asiakirjaa ei ole Cadixin (Espanja) tullitoimipaikan rekisterissä. Espanjan viranomaiset ilmoittivat 23.3.1995 faksilla Alankomaiden viranomaisille, että kyseisessä tulli-ilmoituksessa oleva leima on Cadixin tullitoimipaikan käyttämän leiman väärennös ja että siihen lisätty allekirjoitus ei kuulu yhdellekään tämän tullitoimipaikan virkailijoista. Rotterdamin DIC ilmoitti 31.3.1995 tästä säännöstenvastaisuudesta Haarlemin Fiscale Inlichtingen en Opsporingsdienstille (veroasioiden neuvonta- ja tutkintayksikkö, jäljempänä FIOD). Haarlemin FIOD antoi 18.4.1995 kyseisen asian Rotterdamin FIOD:n käsiteltäväksi.

- 12 Pistotarkastusten yhteydessä 16.5.1995 Kerkraden (Heerlen, Alankomaat) tullitoimipaikka lähetti Cadixin tulliviranomaisille kaksi jälkitarkastuspyyntöä, jotka koskivat kantajan 8.3.1995 täyttämiä T1-asiakirjoja nro 5102442 ja nro 5102443. Espanjan viranomaiset ilmoittivat 29.6.1995 Alankomaiden viranomaisille, että tulliasiakirjoja ei ollut esitetty toimivaltaisen viranomaisen toimipaikassa, että molemmat leimat oli väärennettyjä ja että allekirjoitukset eivät kuuluneet yhdellekään toimivaltaisen viranomaisen toimipaikan virkamiehistä. Kerkraden tullitoimipaikka ilmoitti tästä 11.7.1995 Rotterdamin FIOD:lle.
- 13 Uuden tarkastuksen yhteydessä 12.6.1995 Kerkraden tullitoimipaikka osoitti Cadixin tulliviranomaisille kaksi jälkitarkastuspyyntöä, jotka koskivat kantajan 25.4.1995 täyttämiä tulliasiakirjoja T1 nro 5104187 ja nro 5104188. Espanjan viranomaiset ilmoittivat 10.7.1995 Alankomaiden viranomaisille, että tulliasiakirjoja ei ollut esitetty toimivaltaisen viranomaisen toimipaikassa ja että leimat ja allekirjoitukset olivat väärennettyjä. Kerkraden tullitoimipaikka ilmoitti näistä havainnoista 19.7.1995 Rotterdamin FIOD:lle.

- 14 Alankomaiden verohallinto otti kantajaan yhteyttä 9.8.1995 tulli-ilmoitusten tarkastamista ja hyväksymistä koskeviin säännöstenvastaisuuksiin liittyen. Alankomaiden viranomaiset suorittivat 14.8.1995 tarkastuksen kantajan toimistossa ja veivät mukanaan asiakirjat, jotka koskivat Hector Internationalin lukuun täytettyjä ulkoisen passitusmenettelyn tulli-ilmoituksia.
- 15 Alankomaiden tulliviranomaisten suorittama tarkastus paljasti, että neljäätoista kantajan lähettämää tulli-ilmoitusta ei ollut tarkastettu ja hyväksytty asianmukaisesti, koska tavaroihin ei ollut kohdistettu tullivalvontaa. Alankomaiden tulliviranomaiset totesivat siis tullikoodeksin 203 artiklan mukaisesti tullivelan syntymisen kantajan osalta, koska tämä oli kyseessä olevien toimien osalta passituksesta vastaava yhteisön ulkoisessa passitusmenettelyssä. Alankomaiden viranomaiset lähettivät tammikuun ja huhtikuun 1996 välisenä aikana kantajalle ilmoituksen niiden tuontitullien, jotka kantaja oli velkaa, kantamisesta jälkitullauksella. Alankomaiden veroviranomaiset peruuttivat sittemmin jälkitullausilmoitukset, jotka koskivat kantajan tulli-ilmoituksia kahdesta lihalastista, jotka olivat tuhoutuneet tulipalossa Espanjassa (28.7.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5107619 ja 7.8.1995 päivätty T1-asiakirja nro 5107922).

Tuontitullien peruuttamista koskevaan hakemukseen liittyvä hallinnollinen menettely

- 16 Kantaja teki 21.8.1996 Alankomaiden tulliviranomaisille tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen.
- 17 Alankomaiden viranomaiset tekivät 23.3.2000 komissiolle hakemuksen, joka koskee tuontitullien peruuttamista kantajan hyväksi.

- 18 Komissio osoitti 24.5.2000 Alankomaiden viranomaisille ensimmäisen lisätietopyynnön, jolla se pyysi saada tietoonsa peruuttamista koskevan hakemuksen kohteena olevan tarkan määrän. Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat 16.6.2000 päivätyllä kirjeellä, että hakemus koski ainoastaan tulli-ilmoituksia, jotka on täytetty 23.3.1995 jälkeen, jolloin Espanjan tulliviranomaiset ilmoittivat ensimmäisen kerran Alankomaiden tulliviranomaisille kantajan tulli-ilmoitusta koskevista säännöstenvastaisuuksista. Peruuttamishakemus koski erityisesti 925 706,20 Alankomaiden guldenin (NLG) kokonaismäärää, joka vastaa 420 067,16 euroa.
- 19 Komissio lähetti 4.7.2000 Alankomaiden viranomaisille toisen lisätietopyynnön. Tämä pyyntö koski tietojenvaihtoa Alankomaiden ja Espanjan viranomaisten välillä ja erityisesti 23.3.1995 päivätyä faksia, jonka jälkimmäiset osoittivat Alankomaiden tulliviranomaisille. Nämä vastasivat komissiolle 28.7.2000 päivätyllä kirjeellä.
- 20 Komissio esitti 24.11.2000 kolmannen lisätietopyynnön, joka koski etenkin tulliviranomaisten suorittamaa säännöstenvastaisesti tarkastettujen ja hyväksytyjen tulli-ilmoitusten tutkintamenettelyä, kantajan osuutta riidanalaisissa toimissa sekä niitä kriteerejä, joiden perusteella Alankomaiden viranomaiset tekivät sen johtopäätöksen, että kantaja ei ollut syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin. Alankomaiden viranomaiset vastasivat 8.8.2001 päivätyllä kirjeellä, johon oli liitetty Rotterdamin FIOD:n 2.9.1996 päiväty raportti.
- 21 Komissio ilmoitti 11.10.2001 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että se aikoi hylätä tuontitullien peruuttamista koskevan hakemuksen, mainitsi hakemusta vastaan puhuvat seikat ja kehotti kantajaa esittämään huomautuksensa kuukauden määräajassa.

- 22 Kantaja otti 9.11.2001 päivätyllä kirjeellä kantaa komission esittämiin tosideikkoihin. Kantaja kiinnitti komission huomion etenkin siihen seikkaan, että yhden tai useamman espanjalaisen tullimiehen käytös tai se, että Espanjan tulliviranomaiset rikkoivat tullisäännöksiä, mahdollistivat petoksen.
- 23 Kantajan väitteiden johdosta komissio osoitti 22.11.2001 Alankomaiden viranomaisille uuden lisätietopyynnön. Tämä neljäs pyyntö koski ensisijaisesti Espanjan tullivirkailijoiden väitettyä osuutta petokseen. Komissio pyysi myös tarkempia tietoja niistä seikoista, joiden perusteella Alankomaiden viranomaiset tekivät sen johtopäätöksen, että kantaja ei ollut syyllistynyt laiminlyöntiin. Alankomaiden viranomaiset vastasivat 2.8.2002 päivätyllä kirjeellä komission neljänteen lisätietopyyntöön.
- 24 Komissio teki 7.10.2002 päätöksen REM 08/00, jossa se totesi, että tuontitullien peruuttaminen ei ole tässä asiassa perusteltua (jäljempänä riidanalainen päätös).
- 25 Riidanalaisessa päätöksessä komissio katsoo ensiksi, että kyseessä ei ole tullikoodexin 239 artiklassa tarkoitettu erityistilanne. Toiseksi komissio toteaa, että kantaja on syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin etenkin, koska kantaja — vaikka onkin kokenut taloudellinen toimija, jonka voidaan olettaa tuntevan tullisäännökset ja liiketoimintaan kuuluvat riskit — ei ole näihin riskeihin varautuakseen ryhtynyt kaikkiin tarvittaviin toimiin, esimerkiksi valvonut väliintulijoita ja ottanut asianmukaisia vakuutuksia.
- 26 Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat 10.12.2002 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että peruuttamista koskeva hakemus oli hylätty.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

- 27 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.1.2003 jättämällä kennekirjelmällä. Kantaja täydensi kannetta ja korjasi sen säännösten mukaiseksi 31.1.2003 päivätyllä kirjeellä.
- 28 Espanjan kuningaskunta teki 30.4.2003 väliintulohakemuksen tukeakseen komission vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtaja hyväksyi Espanjan kuningaskunnan väliintulohakemuksen 5.6.2003 antamallaan määräyksellä. Espanjan kuningaskunta toimitti 23.7.2003 väliintulokirjelmän.
- 29 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim (ensimmäinen jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn. Prosessinjohtotoimena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi komissiota toimittamaan tietyt asiakirjat. Komissio noudatti tätä pyyntöä säädetyssä määräajassa.
- 30 Osapuolten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 12.4.2005 pidetyssä istunnossa.
- 31 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 32 Komissio ja Espanjan kuningaskunta, joka tukee komission vaatimuksia väliintulijana, vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

- 33 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka koskee arviointivirheitä ja perusteluvellisuuden laiminlyöntiä. Kyseinen kanneperuste jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen osa koskee sitä, että kyse on tullikoodexin 239 artiklassa ja soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitetusta erityistilanteesta. Toinen osa koskee sitä, että kyse ei ole näissä säännöksissä tarkoitetusta vilpillisestä menettelystä tai ilmeisestä laiminlyönnistä.

- 34 Aluksi on muistutettava, että tullikoodexin 239 artiklassa säädetään mahdollisuudesta palauttaa kokonaan tai osittain kannetut tuonti- tai vientitullit tai peruuttaa tullivelan määrä. Kyseiseen säännökseen sisältyvää sääntöä on täsmennetty soveltamisasetuksen 905 artiklalla, joka on yleinen kohtuullistamislauseke, jonka tarkoituksena on etenkin kattaa sellaiset erityistilanteet, jotka eivät sellaisenaan kuulu soveltamisasetuksen 900–904 artiklassa tarkoitettujen tapausten alaan (asia C-86/97, *Trans-Ex-Import*, tuomio 25.2.1999, Kok. 1999, s. I-1041, 18 kohta).

- 35 Soveltamisasetuksen 905 artiklan sanamuodosta ilmenee, että tuontitullien palauttamiselle on kaksi samanaikaisesti täytettävää edellytystä, eli ensinnäkin erityistilanteen olemassaolo sekä toiseksi asianosaisten vilpillisen menettelyn tai ilmeisen laiminlyönnin puuttuminen (asia T-282/01, Aslantrans v. komissio, tuomio 12.2.2004, Kok. 2004, s. II-693, 53 kohta).

Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee erityistilanteen olemassaoloa

Johdanto

— Asianosaisten lausumat

- 36 Kantaja väittää, että komissio on todennut virheellisesti, että käsillä olevassa tapauksessa ei ole kyse erityistilanteesta. Erityisesti seuraavat olosuhteet johtavat siihen, että kyseessä on erityistilanne: ensinnäkin ne puutteet ja laiminlyönnit, joihin Alankomaiden viranomaiset ovat syyllistyneet petoksen havaitsemisessa, ja se seikka, että ne ilmoittivat myöhään kantajalle tämän täyttämässä tulliasiakirjoissa olevista säännöstenvastaisuuksista, joista ne olivat kuitenkin tietoisia varhaisessa vaiheessa; toiseksi espanjalaisen tullivirkamiehen mahdollinen osallistuminen petokseen sekä se, että espanjalaiset tullivirkamiehet eivät ole noudattaneet yhteisön tullisäännöksistä johtuvia velvoitteitaan, ja kolmanneksi se, että komissio ei ole noudattanut velvoitteitaan tullialalla.
- 37 Komissio väittää, että kyse ei ole tullisäännöksissä tarkoitettusta erityistilanteesta. Koska yksi kahdesta tullikoodeksin 239 artiklassa säädetystä kumulatiivisesta ehdosta ei siis täyty, tämä riittää perusteeksi hylätä tuontitullien peruuttamista koskeva hakemus.

- 38 Espanjan kuningaskunta arvioi, että käsillä olevassa tapauksessa ei ole kyse erityistilanteesta, joka oikeuttaisi peruuttamaan tuontitullit, ja tuo etenkin esiin sen, ettei ole yhtään todistetta tai perustetta, joka osoittaisi espanjalaisten virkamiesten osallistuneen riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettuihin petollisiin toimiin.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 39 Aluksi on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan olosuhteet, joiden perusteella voidaan katsoa kyseessä olevan soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitettu erityistilanne, ovat olemassa silloin, kun tullikoodexin 239 artiklan taustalla oleva kohtuullistamistavoite huomioon ottaen todetaan, että on olemassa seikkoja, jotka ovat omiaan asettamaan hakijan poikkeukselliseen tilanteeseen suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin taloudellisiin toimijoihin (em. asia *Trans-Ex-Import*, tuomion 22 kohta; asia *C-253/99, Bacardi*, tuomio 27.9.2001, Kok. 2001, s. I-6493, 56 kohta ja em. asia *Aslantrans v. komissio*, tuomion 56 kohta). Yhteisön tullisääntelyn mukaista kohtuullisuuslausekettahan on tarkoitus soveltaa silloin, kun ne olosuhteet, jotka kuvaavat taloudellisen toimijan ja hallintoelimen välistä suhdetta, ovat sellaiset, ettei olisi kohtuullista antaa kyseisen toimijan kärsiä vahinkoa, jota sille ei tavallisesti olisi aiheutunut (ks. asia 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, tuomio 26.3.1987, Kok. 1987, s. 1525, 22 kohta ja asia *C-222/01, British American Tobacco*, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-4683, 63 kohta).
- 40 Ratkaistessaan, johtavatko tapauksen olosuhteet siihen, että kyseessä on erityistilanne, komission on arvioitava kaikkia merkityksellisiä seikkoja (ks. asia *T-346/94, France-aviation v. komissio*, tuomio 9.11.1995, Kok. 1995, s. II-2841, 34 kohta ja asia *T-205/99, Hyper v. komissio*, tuomio 11.7.2002, Kok. 2002, s. II-3141, 93 kohta). Vaikka komissiolla onkin harkintavaltaa kohtuullistamislausekkeen soveltamisen suhteen, sen on tätä valtaa käyttäessään verrattava toisiinsa yhtäältä yhteisön etua

tullisäännösten noudattamisen varmistamisessa ja toisaalta vilpittömässä mielessä toimineen taloudellisen toimijan etua välttää vahinkoa, joka ylittää tavanomaisen kaupalliseen toimintaan kuuluvan riskin (ks. em. asia Hyper v. komissio, tuomion 95 kohta).

- 41 Näiden periaatteiden valossa on tutkittava, tekikö komissio ilmeisen arviointivirheen, kun se on katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että ne olosuhteet, joihin kantaja vetosi, eivät johtaneet siihen, että kyseessä olisi erityistilanne.

Laiminlyönnit, joihin Alankomaiden viranomaisten väitetään syylistyneen petoksen havaitsemisessa, ja se seikka, että ne ilmoittivat myöhään kantajalle tämän lähettämissä tulliasiakirjoissa olevista säännöstenvastaisuuksista

— Asianosaisten lausumat

- 42 Kantaja toteaa, että vaikka petos on tavallinen riski, joka taloudellisten toimijoiden on kestettävä, se seikka, että kansalliset viranomaiset ovat tutkinnan edun nimissä sallineet tarkoituksella rikkomusten ja säännöstenvastaisuuksien tapahtumisen ja aiheuttaneet siten passituksesta vastaavan vastattavaksi tulevan tullivelan syntymisen, asettaa passituksesta vastaavan erityistilanteeseen suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin taloudellisiin toimijoihin (asia C-61/98, De Haan, tuomio 7.9.1999, Kok. 1999, s. I-5003, 56 kohta).

- 43 Kantaja huomauttaa, että Espanjan viranomaiset ilmoittivat 23.3.1995 Rotterdamin DIC:lle, että yhdessä tämän T1-asiakirjoista olevat leimat olivat väärennetyjä. Rotterdamin DIC ilmoitti 31.3.1995 tämän säännöstenvastaisuuden Haarlemin

FIOD:lle, joka aloitti tutkinnan. Näin ollen Alankomaiden viranomaiset olivat maaliskuusta 1995 lähtien tietoisia kantajaan liittyvästä petoksesta. Kantaja toteaa, että Alankomaiden viranomaiset eivät kuitenkaan ilmoittaneet tälle tästä petoksesta viiteen kuukauteen. Kantaja arvioi tältä osin, että on käytännössä mahdotonta, että tulliviranomaiset eivät olisi tarkoituksella päättäneet ilmoittaa tälle vasta myöhemmässä vaiheessa. Koska tulliviranomaiset ja Rotterdamin DIC kuuluvat kumpikin Alankomaiden verohallintoon, viimeksi mainittu ei voi perustella viivettä kantajalle ilmoittamisessa väitteellä, jonka mukaan eri elimet ovat vastuussa petoksen tutkinnasta.

- 44 Siinä tapauksessa, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että Alankomaiden viranomaiset eivät ole tarkoituksella antaneet petoksen tapahtua, kantaja väittää, että nämä ovat syyllistyneet laiminlyöntiin etenkin siksi, että ne eivät ilmoittaneet kantajalle välittömästi petollisista toimista, joista ne olivat tietoisia. Kantaja korostaa myös sitä, että Alankomaiden viranomaiset eivät olleet tarvittavan huolellisia kyseessä olevia säännöstenvastaisuuksia tutkiessaan.

- 45 Kantaja katsoo, että sitä, että tulliviranomaiset eivät ilmoittaneet tiedoistaan, ei voi perustella väitteellä, jonka mukaan ensin oli osoitettava yhteys muihin asiakirjoihin. Kantaja väittää, että kyseiset viranomaiset pystyivät jo maaliskuussa 1995 yhdistämään Hector Internationalin nimissä täytetyt T1-asiakirjat väärennettyihin leimoihin. Vaikka onkin totta, että kyseessä olevat tulli-ilmoitukset koskivat eri tuotteita, kyse oli kuitenkin jokaisessa tapauksessa lihankuljetuksista ja kyseisissä tulli-ilmoituksissa mainittiin aina sama tavaranhaltija, tavarantoimittaja, liikenteenharjoittaja ja lähtöpaikan ja määränpään tullitoimipaikat. Se, että kyseiset viranomaiset laiminlöivät tunnistamisen ja asiaankuuluvien tietojen vertailun sekä näiden suorittaman tutkinnan pitkä kesto aiheuttivat sen, että kantajalle, jolle ei ilmoitettu säännöstenvastaisuuksista ja joka siis jatkoi T1-asiakirjojen täyttämistä, määräytyi tarpeettomasti tullivelka. Kuitenkaan asianomaisen ei pitäisi kärsiä vahingosta, joka aiheutuu siitä, että tulliviranomaiset reagoivat virheellisesti, velvoitteitaan laiminlyöden ja liian myöhään.

- 46 Kantaja huomauttaa myös, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan mukaan tulliviranomaisten on ilmoitettava tavaranhaltijalle viipymättä säännöstenvastaisuuksista. Vaikka petoksesta ei olisi täyttä varmuutta, tulliviranomaisten olisi jo pelkkien epäilyjen perusteella ilmoitettava asiasta asianomaiselle.
- 47 Lopuksi kantaja tuo esiin, että tullikoodexin 94 artiklan mukaan sen piti tavaranhaltijana antaa vakuus toimitetuille T1-asiakirjoille. Näin ollen se oli tullikoodexin 191 artiklan mukaisesti antanut yleisvakuuden useiden kuljetusten osalta. Kantaja korostaa, että koska tulliviranomaiset totesivat, että 16.1.1995 päivättyä T1-asiakirjaa nro 5100508 ei voida pitää tarkastettuna ja hyväksyttynä, oli selvää, että sille lankesi maksettavaksi tullit, jotka piti kuitata annetulla vakuudella. Tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ryhtyneet lyhyessä määräajassa kirjaamaan ja kantamaan tulleja, toisin kuin tullikoodexin 220 artiklan 1 kohdassa ja 221 artiklan 1 kohdassa säädetään. Näin ollen kantajan vakuus ei enää ollut riittävä maaliskuun 1995 lopussa. Tämän vuoksi kantajan ei olisi pitänyt voida toimittaa T1-asiakirjoja tämän päivämäärän jälkeen ennen tullikoodexin 198 artiklan mukaisen lisävakuuden antamista. Se, että Alankomaiden viranomaiset eivät noudattaneet yhteisön tullisäännösten mukaisia velvoitteitaan, aiheutti kantajalle vakavan vahingon.
- 48 Kantaja katsoo, että se olisi voinut välttää myöhemmän tullivelan syntymisen, jos Alankomaiden viranomaiset olisivat ilmoittaneet sille mahdollisesta petoksesta. Kun Alankomaiden viranomaiset puuttuivat asiaan virheellisesti liian myöhään, ne ovat luoneet erityistilanteen, jonka johdosta kantaja on huonommassa asemassa kuin muut taloudellista toimintaa harjoittavat (asia T-330/99, *Spedition Wilhelm Rotermund v. komissio*, tuomio 7.6.2001, Kok. 2001, s. II-1619).
- 49 Komissio toteaa, että käsillä olevassa tapauksessa Alankomaiden viranomaiset eivät olleet tietoisia petoksesta eivätkä antaneet tahallaan rikkomusten ja säännöstenvas-

taisuuksien tapahtua tutkinnan edun nimissä, toisin kuin De Haan -asian tilanteessa. Kuten näet käy ilmi sekä Alankomaiden viranomaisten peruuttamishakemuksesta että Rotterdamin tullipiirin vero-osaston 24.9.1998 päivätystä kirjeestä, joka koski kantajan valituksen hylkäämistä, FIOD yhdisti vasta 24.7.1995 toisiinsa ne eri säännöstenvastaisuudet, jotka paljastuivat lukuisissa alun perin erillisissä tutkimuksissa.

- 50 Komissio toteaa myös, että Alankomaiden viranomaiset eivät viivytelleet tarpeettomasti yhdistäessään saatavilla olevat tiedot ja ilmoittaessaan niistä kantajalle. Näin ollen aika, joka kului ensimmäistä säännöstenvastaisesti tarkastettua ja hyväksyttyä asiakirjaa koskevan ilmoituksen saapumisesta Alankomaihin, oli ehdottoman tarpeellinen yhteyden osoittamiseksi neljässä muussa asiakirjassa todettuihin säännöstenvastaisuuksiin ja sen selvittämiseksi, mikä oli kyseisten säännöstenvastaisuuksien luonne ja laajuus, minkä Alankomaiden veroviranomaiset vahvistivat kantajan valituksen hylkäävässä päätöksessään. Komission mukaan asiaa käsitelleet Alankomaiden hallinnon eri yksiköt työskentelivät kyseisen tutkinnan aikana tarmokkaasti.
- 51 Komissio korostaa myös, että kansalliset viranomaiset eivät ole lain mukaan velvollisia ilmoittamaan välittömästi tavaranhaltijalle, kun ne toteavat säännöstenvastaisuuksia yhteisön passitusmenettelyn yhteydessä, ja huomauttaa, että tällainen velvollisuus sulkisi pois lähtökohtaisesti kaiken tutkinnan, joka koskee mainitun tavaranhaltijan mahdollista osallistumista säännöstenvastaisuuksiin. Tältä osin komissio korostaa, että De Haan -oikeuskäytäntöä ei ole ulotettava käsillä olevaan asiaan, koska tämä olisi vastoin suppeata tulkintaa, jonka on oltava vallitseva sellaisten säännösten yhteydessä, joilla säädetään tuonti- tai vientitullien peruuttamisesta (asia C-48/98, Söhl & Söhlke, tuomio 11.11.1999, Kok. 1999, s. I-7877).
- 52 Niiden kantajan väitteiden osalta, joiden mukaan Alankomaiden tulliviranomaiset ovat rikkoneet yhtäältä soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohtaa ja toisaalta

tullikoodexin 220 artiklan 1 kohtaa ja 221 artiklan 1 kohtaa, komissio väittää, että kyse on uusista kanneperusteista, joihin kantaja vetosi ensimmäisen kerran vastauskirjelmässään ja jotka eivät perustu seikkoihin, jotka olisi tuotu esiin menettelyn aikana. Tämän vuoksi komissio vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan, että nämä kanneperusteet jätetään tutkimatta. Toissijaisesti komissio huomauttaa, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdan sanamuodosta seuraa, että Alankomaiden viranomaisten olisi tullut ilmoittaa tavaranhaltijalle viimeistään ennen kuin yksitoista kuukautta on kulunut yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä. Tullikoodexin 220 ja 221 artiklan väitetyn rikkomisen osalta komissio toteaa, että heti kun Alankomaiden viranomaiset totesivat petosten olemassaolon, ne ilmoittivat tästä nopeasti kantajalle ja sovellettavien säännösten mukaisesti ottivat huomioon näin todetun tullivelan määrän, ilmoittivat siitä ja ryhtyivät sen kantamiseen.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

53 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo aluksi, että komission väitettä, jonka mukaan kantaja vetosi ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässään kahteen uuteen kanneperusteeseen, joiden mukaan Alankomaiden tulliviranomaiset ovat rikkoneet soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohtaa ja toisaalta tullikoodexin 220 artiklan 1 kohtaa ja 221 artiklan 1 kohtaa, ei voida hyväksyä. On näet todettava, että näillä perusteluilla kantaja vain täsmentää ja kehittää sitä väitettään, jonka mukaan Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat kantajalle myöhässä tämän tulli-ilmoitusten tarkastusta ja hyväksymistä koskevista säännöstenvastaisuuksista. On kuitenkin huomattava, että kyseinen väite sisältyy jo kannekirjelmään (ks. etenkin kanteen 24 ja 34–40 kohta).

54 Asiakysymyksen osalta on korostettava, että sellaisen tutkinnan tarpeilla, jonka tarkoituksena on toteutetun tai valmistettavan petoksen tekijöiden tai osallisten tunnistaminen ja kiinnisaaminen, voidaan perustella se, ettei passituksesta

vastaavalle ole tarkoituksella osaksi tai lainkaan ilmoitettu tutkintaan liittyvistä seikoista, vaikka passituksesta vastaava ei olisikaan millään tavoin osallinen kyseisiin petoksiin (em. asia De Haan, tuomion 32 kohta). Kansalliset viranomaiset voivat siis lainmukaisesti sallia tarkoituksella rikkomusten tai säännöstenvastaisuuksien tapahtumisen voidakseen tehokkaammin paljastaa verkoston, tunnistaa petokseen syyllistyneet ja hankkia tai vahvistaa todistusaineistoa. Kuitenkin se, että maksamisvelvollisen vastattavaksi jätetään tullivelka, joka johtuu kyseisistä rikkomusten tutkintaan liittyvistä valinnoista, on omiaan loukkaamaan soveltamisasetuksen 905 artiklan taustalla olevaa kohtuullisuuslausekkeen tarkoitusta, koska maksamisvelvollinen asetetaan tällöin erityistilanteeseen suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin taloudellisiin toimijoihin. Näin ollen se, että tulli- tai poliisiviranomaisten suorittaman tutkinnan tarpeiden johdosta maksamisvelvolliselle jätetään ilmoittamatta tutkinnan kulusta, silloin kun maksamisvelvollinen ei ole syyllistynyt mihinkään vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin, muodostaa erityistilanteen (em. asia De Haan, tuomion 53 kohta ja em. asia British American Tobacco, tuomion 64 kohta; asia T-332/02, Nordspedizionieri di Danielis Livio ym. v. komissio, tuomio 14.12.2004, 51 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

- 55 Kuten Rotterdamin FIOD:n 2.9.1996 julkaisemasta raportista ilmenee, käsillä olevassa asiassa kantajan lähettämiä tulli-ilmoituksia koskeva petos paljastui kolmen Alankomaiden hallinnon eri yksikön suorittamissa itsenäisissä tutkimuksissa. Ensimmäisen säännöstenvastaisuuden paljasti Rotterdamin DIC 20. ja 23.3.1995 vasikan kateenkorvan kuljetuksia koskevan tutkinnan yhteydessä (ks. edellä 11 kohta). Toisen paljasti 29.6.1995 Kerkraden tullitoimipaikka pistotarkastuksen yhteydessä (ks. edellä 12 kohta). Kolmannen paljasti 10.7.1995 Kerkraden tullitoimipaikka sen huomion seurauksena, että kahdessa tulli-ilmoituksessa otsakkeita ”määrätoimipaikan tarkastus” ei ollut täytetty kokonaan (ks. edellä 13 kohta). Kyseiset kaksi jälkimmäistä säännöstenvastaisuutta koskivat lisäksi muita lihatuotteita kuin vasikan kateenkorvaa, nimittäin naudanlihaa ja siipikarjanlihaa. On myös huomattava, että Rotterdamin FIOD yhdisti nämä kolme asiaa toisiinsa vasta 24.7.1995. Näin ollen on pääteltävä, että käsillä olevassa asiassa Alankomaiden tulliviranomaiset eivät tietoisesti sallineet rikkomusten tapahtumista siinä tarkoituksessa, että toteutetun petoksen tekijät tai osalliset tunnistettaisiin ja saataisiin kiinni.

- 56 Joka tapauksessa on todettava, että 23.3.1995 Alankomaiden tulliviranomaiset olivat jo tietoisia yhteisön ulkoiseen passitustoimeen, joita koskevan tulli-ilmoituksen kantaja oli täyttänyt ja jonka osalta tämä oli passitusmenettelyssä tarvittava passituksesta vastaava, liittyvästä petostapauksesta. Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat asiasta kantajalle vasta 9.8.1995, eli neljä ja puoli kuukautta myöhemmin.
- 57 On kuitenkin huomattava, että soveltamisasetuksen 379 artiklan 1 kohdassa säädetään, että — kuten käsillä olevassa asiassa — jos lähetystä ei ole esitetty määrätoimipaikassa ja jos rikkomuksen tai säännönvastaisuuden tapahtumapaikkaa ei voida todeta, lähtötoimipaikan on ilmoitettava siitä passituksesta vastaavalle ”viipymättä”. Vaikka kyseisessä säännöksessä ei siis säädetäkään tietyn pituista määräaika, jonka kuluessa passituksesta vastaavalle on tehtävä ilmoitus, vaan tyydytään varmistamaan, että tämä ilmoitus on tehtävä viimeistään ennen kuin yksitoista kuukautta on kulunut yhteisön passitusilmoituksen kirjaamispäivästä, siinä kuitenkin asetetaan kansallisille viranomaisille velvollisuus tehdä ilmoitus passituksesta vastaavalle henkilölle nopeasti.
- 58 Kyseisellä asianomaiselle tehtävällä ilmoituksella tullaustoimenpiteen tarkastuksen ja hyväksymisen puuttumisesta on näet useita tarkoituksia. Ensinnäkin soveltamisasetuksen 379 artiklan 2 kohdan mukaan tässä tiedonannossa on mainittava erityisesti se kolmen kuukauden määräaika, jonka kuluessa asianomainen voi esittää lähtötoimipaikassa todisteen passituksen säännönmukaisuudesta tai rikkomuksen tosiasiallisesta tapahtumapaikasta. Siten kyseisen määräajan ilmoittaminen passituksesta vastaavalle on edellytys tulliviranomaisen suorittamalle tullivelan kantamiselle, ja sillä pyritään suojelemaan passituksesta vastaavan etuja (asia C-300/03, Honeywell Aerospace, tuomio 20.1.2005, 23 ja 24 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Toiseksi kyseisellä ilmoituksella mahdollistetaan se, että vilpittömässä mielessä oleva taloudellinen toimija saa tietoonsa, että tavaralähetys on anastettu, ja voi näin ollen ryhtyä tarpeellisiin toimiin, jotta välttyisi myöhempien vastaavien tavaralähetysten vuoksi syntyvältä tullivelalta. Kolmanneksi tietoisuus tästä säännöstenvastaisuudesta mahdollistaa sen, että passituksesta vastaava voi tarvittaessa antaa tulliviranomaisille lisävakuuden tullivelan maksamisesta tullikoodexin 198 artiklan mukaisesti.

- 59 On kuitenkin todettava, että se seikka, että asianomaiselle ei ilmoitettu välittömästi tätä koskevan petoksen paljastumisesta ja että tämän osalta aloitettiin alustavat tutkintatoimet, ei merkitse tulliviranomaisten laiminlyöntiä. Näet samalla tavoin kuin kyseiset viranomaiset voivat lainmukaisesti sallia rikkomusten tapahtumisen voidakseen tehokkaammin paljastaa verkoston, tunnistaa petokseen syylistyneet ja hankkia tai vahvistaa todistusaineistoa (em. asia De Haan, tuomion 53 kohta), ne voivat lainmukaisesti aloittaa tutkinnan yhteisön passituksen yhteydessä paljastuneista säännöstenvastaisuuksista ilmoittamatta etukäteen passituksesta vastaavalle, etenkin havaittujen säännöstenvastaisuuksien luonteen ja laajuuden selvittämiseksi ja kyseiseen toimeen osallistuneiden eri taloudellisten toimijoiden, mukaan lukien passituksesta vastaava itse, vastuun arvioimiseksi. Kyseessä olevaan tullaustoimeen osallistuneille henkilöille annettu etukäteisilmoitus petoksesta voisi todella olla haitaksi tutkinnalle ja hankaloittaa asiaankuuluvien todisteiden kokoamista.
- 60 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa De Haan, jos tulli- tai poliisiviranomaiset käyttävät tutkintavaltuuksiaan lainmukaisesti, näiden viranomaisten suorittaman tutkinnan tarpeet, silloin kun maksamisvelvollinen ei ole syylistynyt mihinkään vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin ja kun maksamisvelvolliselle ei ole ilmoitettu tutkinnan kulusta, johtavat kuitenkin siihen, että kyseessä on erityistilanne (em. asia De Haan, tuomion 53 kohta). Kuten komissio myönsikin suullisessa käsittelyssä, se, että petoksen ilmenemisestä ei ilmoitettu — käsillä olevan asian olosuhteiden perusteella määritettävästä hetkestä lähtien — passituksesta vastaavalle, joka on kyseisen petoksen uhri, on näet sellainen seikka, joka asettaa tämän erityistilanteeseen sen tullivelan osalta, joka koskee kyseisen petoksen paljastumisen jälkeen mutta ennen sitä hetkeä, jolloin asiasta ilmoitettiin passituksesta vastaavalle, tapahtuneita petollisia toimia, jotka liittyvät mainittuun petokseen.
- 61 Sellaisen tullivelan, joka johtuu siitä, että kansalliset viranomaiset jättävät ilmoittamatta tai ilmoittavat myöhässä taloudellista toimijaa koskevasta petoksesta, jättäminen vilpittömässä mielessä olevan taloudellisen toimijan vastattavaksi, olisi kohtuullisuuslauselukseen tarkoituksen vastaista, koska maksamisvelvollinen asetetaan tällöin erityistilanteeseen suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin

taloudellisiin toimijoihin. Näin ollen ei olisi kohtuullista antaa kyseisen taloudellisen toimijan kärsiä vahinkoa, jota sille ei tavallisesti olisi aiheutunut (em. asia *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, tuomion 22 kohta ja em. asia *British American Tobacco*, tuomion 63 kohta) tai joka ylittäisi sen taloudelliseen toimintaansa kuuluvan tavanomaisen kaupallisen riskin (em. asia *Hyper v. komissio*, tuomion 95 kohta).

- 62 Käsillä olevassa tapauksessa on määritettävä, mistä hetkestä lähtien Alankomaiden viranomaiset olisivat voineet ilmoittaa kantajalle kyseisistä säännöstenvastaisuuksista. Rotterdamin DIC on 23.3.1995 saanut selville ensimmäisen kantajaan liittyvän petostapauksen, joka koskee 16.1.1995 päivättyä T1-asiakirjaa nro 5100508. Haarlemin FIOD on saanut asian tietoonsa 31.3.1995, ja Rotterdamin FIOD:lle asiasta on ilmoitettu 18.4.1995. Osapuolten kesken on kiistatonta, että FIOD oli toimivaltainen viranomainen tutkimaan kyseessä olevia säännöstenvastaisuuksia ja ilmoittamaan niistä kantajalle. Rotterdamin FIOD on siis 18.4.1995 alkaen tutkinut paljastunutta petosta. Se ilmoitti todetun säännöstenvastaisuuden kantajalle kuitenkin vasta 9.8.1995.
- 63 Kun otetaan huomioon edellä esitetty, on pääteltävä, että vaikka Alankomaiden viranomaiset eivät ole tutkimustensa kuluessa syyllistyneet laiminlyöntiin, se seikka, että kyseiset viranomaiset eivät ole ilmoittaneet kantajalle — tietyn ajan kuluessa ja mainittujen tutkimusten tarpeiden vuoksi — tätä koskevasta petoksesta, on sellainen olosuhde, joka asettaa tämän erityistilanteeseen sen tullivelan osan osalta, joka liittyy riidanalaisiin yhteisön ulkoiisiin passitustoimiin. Jos tulliviranomaiset näet olisivat ilmoittaneet kantajalle tulli-ilmoitusten säännöstenvastaisuuksista kohtuullisessa ajassa 18.4.1995 — päivämäärä, jolloin Rotterdamin FIOD sai tiedon asiasta — jälkeen, kantaja olisi voinut kyseisten tavaralähetysten petoksen kohteeksi joutumisen jälkeen ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin välttääkseen sen maksettavaksi lankeavan, 12.6.1995 alkaen toteutetuista tavaralähetyksistä johtuvan tullivelan syntymisen. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että edellytykset erityistilanteen olemassaololle täyttyvät käsillä olevassa tapauksessa sen tullivelan osalta, joka johtuu kantajan 12.6.1995 alkaen täyttämistä tulli-ilmoituksista.

64 Näin ollen on todettava, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se on katsonut, että kantaja ei ole tullikoodeksin 239 artiklan ja soveltamisasetuksen 905 artiklan tarkoittamassa erityisilanteessa sen tullivelan osalta, joka johtuu 12.6.1995 alkaen toteutetuista toimista.

65 Tämän vuoksi on hyväksyttävä kanneperusteen ensimmäinen osa ilman, että on tarpeen lausua muista seikoista, joihin kantaja vetoaa.

Kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan kantaja ei ole syylistynyt vilpilliseen menettelyyn ja ilmeiseen laiminlyöntiin

Asianosaisten lausumat

66 Kantaja väittää olevan kiistatonta, että se on toiminut vilpittömässä mielessä ja että se ei ole osallistunut petokseen. Komissio kuitenkin moittii kantajan mukaan virheellisesti tätä ilmeisestä laiminlyönnistä.

67 Kantaja toteaa, että Alankomaiden viranomaiset ilmoittivat tullien peruuttamista koskevassa hakemuksessaan komissiolle, että kantajaa ei voida moittia mistään ilmeisestä laiminlyönnistä. Ne ovat vahvistaneet tämän kannan hallinnollisen menettelyn kuluessa, erityisesti vastauksissaan kahteen komission esittämään lisätietopyyntöön, joista yksi on päivätty 8.8.2001 ja toinen 2.8.2002. Kantaja toteaa, että komission arvion tällaisen laiminlyönnin olemassaolosta täytyy perustua kaikkiin merkityksellisiin seikkoihin, mukaan lukien kansallisten viranomaisten

kannanotot (em. asia France-aviation v. komissio, tuomion 36 kohta), ja asianomaisella on oikeus esittää näkemyksensä näille viranomaisille (asia T-290/97, Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomio 18.1.2000, Kok. 2000, s. II-15, 27–29 kohta). Komissio on kuitenkin poikennut Alankomaiden viranomaisten mielipiteestä perustelematta tätä kuitenkaan riittävästi.

- 68 Kantaja huomauttaa samoin, että kuten käy ilmi niin komission käytännöstä (komission 23.7.2001 tekemä päätös REM 21/00, 22/00, 23/00 ja 24/00, 42 kohta) kuin oikeuskäytännöstäkin (asia T-42/96, Eyckeler & Malt v. komissio, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. II-401, 159 ja 160 kohta), jotta voitaisiin päätyä siihen, että kyseessä on ilmeinen laiminlyönti, on tutkittava, onko asianomainen toiminut vastoin tavanomaisia liiketapoja. Käsillä olevassa asiassa se on kuitenkin toiminut tällaisten liiketapojen mukaisesti. Etenkin sen moitteen osalta, jonka mukaan kantaja ei ollut ottanut vakuutusta tavaroiden kuljetusta varten, kantaja korostaa, että Alankomaiden viranomaiset ovat komission tietopyyntöön 2.8.2002 antamassaan vastauksessa ilmoittaneet, että tosiasioiden tapahtumisen hetkellä ei ollut helppoa ottaa vakuutusta eikä se ollut edes tapana. Lisäksi kantaja väittää, että sillä, ottiko se vakuutuksen vai ei, ei ole mitään merkitystä ilmeisen laiminlyönnin olemassaolon kannalta. Lopuksi kantaja huomauttaa, että vaikka komission ilmoituksen mukaan vakuutuksen ottaminen oli vain yksi peruste arvioitaessa ilmeisen laiminlyönnin olemassaoloa, se ei ole kuitenkaan yksilöinyt tai täsmmentänyt muita tässä tapauksessa soveltamia perusteita. Kantaja päättelee, että se ei ole siis voinut toimia asianmukaisella tavalla.

- 69 Kantaja toteaa lisäksi, ettei sen voida osoittaa syyllistyneen laiminlyöntiin liikesuhteissaan Hector Internationalin kanssa. Se tuo ilmi, että maaliskuusta 1993 lähtien jälkimmäinen on suorittanut kantajan sisaryhtiölle LEP International UK:lle kuljetuksia, joihin tämä on ollut täysin tyytyväinen. LEP International UK saattoi Hector Internationalin tämän pyynnöstä yhteyteen kantajan kanssa. Kantaja alkoi täyttää T1-asiakirjoja Hector Internationalille vasta vakuututtuaan siitä, että tämä oli maksukykyinen, ja saatuaan ilmoituksen, joka koski Hector Internationalin vastuuta ja vakuuksia tulliasiakirjojen virheellisen tarkastuksen ja hyväksymisen varalta. Lisäksi kantaja oli vakuuttunut siitä, että ainoastaan rajoitettu määrä T1-asiakirjoja täytettiin joka kerralla ja että uusia asiakirjoja täytettiin vasta, kun aiempia asiakirjoja

voitiin kohtuudella pitää tarkastettuina ja hyväksytyinä. Kantaja oli aina vaatinut Hector Internationalia palauttamaan itselleen T1-asiakirjojen viimeisen kappaleen nro 5, jossa oli aina Espanjan tullin leima ja Espanjan tullihallinnon virkamiehen allekirjoitus, jotka kuitenkin myöhemmin paljastuivat väärennetyiksi. Kantaja vastaanotti lisäksi jokaisesta lähetyksestä paluupostissa allekirjoitetut ja leimatut CMR-rahtikirjat, jotka todistivat, että liha oli tosiasiallisesti saapunut määränpäähänsä. Näin ollen kantaja oli tehnyt kaiken, mikä oli kohtuullista, varautuakseen kaikkeen tulliasiakirjojen tarkastuksen ja hyväksymisen puuttumisesta johtuvaan haittaan, eikä sen siis voida katsoa syyllistyneen laiminlyöntiin.

70 Komissio katsoo, että se on riidanalaisessa päätöksessä päätelty oikeudelliselta kannalta riittävällä tavalla, että käsillä olevassa asiassa kantaja on syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin.

71 Komissio korostaa, että kysymyksellä kantajan ilmeisestä laiminlyönnistä ei ole yhteyttä kysymykseen siitä, oliko tämä vilpittömässä mielessä vai ei. Komissio myöntää, että Alankomaiden tulliviranomaiset ilmoittivat sille, että kantaja ei ollut syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn eikä ilmeiseen laiminlyöntiin. Komissio muistuttaa kuitenkin, että se pyysi näitä täsmentämään kantaansa kahteen otteeseen, ensimmäisen kerran 24.11.2000 päivätyssä tietopyynnössään ja toisen kerran 22.11.2001 päivätyssä tietopyynnössään. Alankomaiden viranomaisten vastauksista ei kuitenkaan ollut mitään hyötyä sen selvittämiseksi, oliko käsillä olevassa tapauksessa kantaja syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin, koska kyseisten kirjeiden jälkeen mainitut viranomaiset ainoastaan sovelsivat syyttömyysolettamaa katsoen, että kantaja on vilpittömässä mielessä, kunnes toisin todistetaan.

72 Komissio huomauttaa, että passituksesta vastaavan erityiset velvollisuudet yhteisön passitusmenettelyssä on otettava huomioon selvitettyä sitä, voidaanko sen

osoittaa syyllistyneen ilmeiseen laiminlyöntiin vai ei. Komissio korostaa, että kuten riidanalaisen päätöksen 46 perustelukappaleesta käy ilmi, sen on tältä osin otettava huomioon asianomaisen kokemus, tämän osoittama huolellisuus ja sääntelyn monitahoisuus (asia T-75/95, Günzler Aluminium v. komissio, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-497). Tullilähetysyrityksen asemassa kantaja oli kuitenkin kokenut taloudellinen toimija, jonka täytyi tuntea liiketoimintaan kuuluvat riskit (riidanalaisen päätöksen 47 perustelukappale). Lisäksi passitustoimia koskevalla sääntelyllä täsmennetään selvästi passituksesta vastaavan velvollisuudet ja niistä johtuva vastuu (riidanalaisen päätöksen 48 perustelukappale). Lopuksi tavaranhaltijan olisi pitänyt ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimiin varautuakseen liiketoimintaan kuuluvaan riskiin, mitä ei ole tehty (riidanalaisen päätöksen 49 ja 50 perustelukappale).

73 Erityisesti sen kysymyksen osalta, onko kantaja toiminut huolellisesti, komissio korostaa, että vakuutuksen ottaminen on ainoastaan yksi arvioinnissa huomioon otettavista seikoista. Komissio arvioi, että kun otetaan huomioon käsillä olevan asian tosiseikat, se on tullut perustellusti siihen johtopäätökseen, että kantaja ei ollut ryhtynyt tarvittaviin toimiin varautuakseen mahdollisiin riskeihin.

74 Niiden varotoimien osalta, joihin kantaja ryhtyi varmistuakseen Hector Internationalin luotettavuudesta, komissio huomauttaa, että kantaja on vedonnut näihin tosiseikkoihin vasta vastauskirjelmässään. Komissio muistuttaa, että kantaja on allekirjoittanut ilmoituksen, jossa se vakuutti, ettei sillä ole mitään lisättävää aineistoon, jonka Alankomaiden viranomaiset toimittivat ja että sillä on ollut mahdollisuus esittää huomautuksensa sen komission 11.10.2001 päivätyn kirjeen johdosta, jossa tämä päätyi nimenomaisesti siihen, että kantaja oli syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin. Komissio arvioi näin ollen, että kantaja ei voi perustellusti vedota kyseisiin uusiin tosiseikkoihin oikeudenkäyntimenettelyn tässä vaiheessa ja väittää, että komissio on perustellut riidanalaisen päätöksen puutteellisesti.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

- 75 Arvioitaessa sitä, onko kyseessä tullikoodexin 239 artiklassa ja soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitettu ilmeinen laiminlyönti, on otettava huomioon erityisesti niiden säännösten monitahoisuus, joiden noudattamatta jättäminen on johtanut tullivelan syntymiseen, sekä taloudellisen toimijan kokemus alalta ja huolellisuus (em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 56 kohta).
- 76 Käsillä olevassa asiassa komissio on todennut riidanalaisessa päätöksessä ensiksi, että kokeneena taloudellisena toimijana kantajan pitäisi tuntea tullisääntely ja liiketoimintaan liittyvät riskit (47 perustelukappale), toiseksi, että passitusta koskevassa sääntelyssä täsmennetään selvästi passituksesta vastaavan velvollisuudet ja niistä johtuva vastuu (48 perustelukappale), ja kolmanneksi, että kun otetaan huomioon kantajan velvollisuudet passituksesta vastaavana, sen asiana oli ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin liiketoimintaan liittyvän riskin varalta (49 perustelukappale).
- 77 Edellä esitetyt kolme seikkaa, nimittäin asiaa sääntelevien säännösten monitahoisuus, taloudellisen toimijan kokemus alalta ja huolellisuus, ovat vain harkintaperusteita, joiden avulla komission on arvioitava in concreto, onko taloudellinen toimija syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin (ks. vastaavasti em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 59 kohta). Komission on näet arviointinsa yhteydessä yksilöitävä ne peruuttamista hakeneen tahon konkreettiset toimet tai laiminlyönnit, jotka yksin tai kokonaisuutena käsitettyinä merkitsevät ilmeistä laiminlyöntiä etenkin mainittujen perusteiden valossa.
- 78 Tältä osin on tärkeää huomata, että Alankomaiden viranomaiset — sekä peruuttamishakemuksessaan että myöhemmin kahteen otteeseen komission hallinnollisessa menettelyssä — tulivat siihen tulokseen, että kantajan ei voida katsoa

syyllystyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Komissio kuitenkin arvioi riidanalaisessa päätöksessä, että kantajan käytöksen oli katsottava johtuvan sen ilmeisestä laiminlyönnistä (51 perustelukappale). Vaikka komissio saattoi poiketa kyseisestä kansallisten viranomaisten kannasta (ks. vastaavasti em. asia *France-aviation v. komissio*, tuomion 36 kohta), sen asiana on kuitenkin todistaa merkityksellisten tosiseikkojen perusteella kantajan syyllystyneen käytökseen, joka merkitsee ilmeistä laiminlyöntiä.

79 Kuten komissio on myöntänyt suullisessa käsittelyssä, riidanalaisessa päätöksessä kantajan käytöksestä eritellään kuitenkin ainoastaan kaksi tiettyä osaa, jotka voivat osoittaa kantajan syyllystyneen ilmeiseen laiminlyöntiin. Näitä ovat ensinnäkin se, että väliintulijoita ei ole valvottu, ja toiseksi se, että asianmukaisia vakuutuksia ei ole otettu.

80 Sen ensimmäisen moitteen osalta, jonka mukaan kantaja on laiminlyönyt väliintulijoiden valvonnan, riidanalaisessa päätöksessä ei täsmennetä mitenkään sitä, millä tavoin kantaja on ollut huolimaton tältä osin. Koska kyseistä moitetta ei ole kehitetty edes vähäisessä määrin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on katsottava sen jääneen osoittamatta. Tämän väitteen hyväksyminen merkitsisi sitä, että jokaisen taloudellisen toimijan, joka on liikekumppaniensa petollisten toimien uhri, katsottaisiin väistämättä syyllystyneen ilmeiseen laiminlyöntiin.

81 Lisäksi on huomattava kantajan vetoavan siihen, että se oli toteuttanut monia varotoimia Hector Internationalin suhteen. Kantajan mukaan se alkoi täyttää T1-asiakirjoja Hector Internationalille vasta vakuututtuaan siitä, että kyseinen yritys oli maksukykyinen, ja saatuaan ilmoituksen, joka koski Hector Internationalin vastuuta ja vakuuksia tulliasiakirjojen virheellisen tarkastuksen ja hyväksymisen varalta. Sitä paitsi se oli vakuuttunut siitä, että ainoastaan rajoitettu määrä T1-asiakirjoja täytettiin joka kerralla ja että uusia asiakirjoja täytettiin vasta, kun aiempia asiakirjoja voitiin kohtuudella pitää tarkastettuina ja hyväksytyinä. Lopuksi kantaja oli aina

vaatinut, että sille palautetaan T1-asiakirjojen viimeinen kappale nro 5, jossa oli aina Espanjan tullin leima ja Espanjan tullihallinnon virkamiehen allekirjoitus, sekä allekirjoitetut ja leimatut CMR-rahtikirjat, jotka vahvistivat vastaanoton. Nämä varotoimet, joita komissio ei kiistä, paljastavat kantajan huolellisen ja asianmukaisen käytöksen käsillä olevien tullaustoimien väliintulijoiden valvonnassa.

- 82 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei voida hyväksyä komission väitettä, jonka mukaan kantaja ei voi perustellusti vedota kyseisiin tosiseikkoihin, koska ne tuotiin esiin vasta vastauskirjelmässä. On nimittäin muistettava, että komission velvollisuutena on osoittaa kantajan syyllistyneen ilmeiseen laiminlyöntiin käsillä olevassa asiassa. Komissio ei kuitenkaan 11.10.2001 päivätyssä kirjeessään, jossa se ilmoitti väitteensä, täsmentänyt, miksi se katsoi, että kantaja oli laiminlyönyt väliintulijoiden valvonnan. Kantaja väitti 9.11.2001 päivätyssä vastauksessaan, ettei se ollut syyllistynyt laiminlyöntiin, ja totesi etenkin, että se oli toiminut tunnollisesti kuljetuksen osalta ja että sen ei ollut mahdollista tarkistaa, syyllistyiinkö tarkastuksen ja hyväksymisen yhteydessä säännöstenvastaisuuksiin. Tämän jälkeen komissio toisti riidanalaisessa päätöksessä väitteensä siitä, että väliintulijoita oli valvottu puutteellisesti, täsmentämättä kuitenkaan väitettään. Käsillä olevan asian kannekirjelmässä kantaja toisti, että sitä ei voida syyttää todetuista säännöstenvastaisuuksista, ja väitti edelleen, että sen toiminta käsillä olevassa asiassa oli tavanomaisten liiketapojen mukaista. Komissio toisti vastineessaan kantansa ja kiisti kantajan väitteet. Kun otetaan huomioon edellä esitetty, kantajaa ei voida moittia siitä, että se on täydentänyt vastauskirjelmässään niitä perusteluita ja merkityksellisiä tosiseikkoja, joita se on esittänyt riidanalaisessa päätöksessä ja vastineessa olevaa väitettä vastaan.

- 83 Sen toisen moitteen osalta, jonka mukaan kantaja ei ole ottanut asianmukaisia vakuutuksia, on huomattava, että vaikka taloudellisten toimijoiden on varauduttava tavanomaisiin liiketaloudellisiin riskeihin ja vaikka näin ollen pelkästään taloudellisen vahingon kärsiminen ei luo yhteisön tullisäännöksissä tarkoitettua erityis-

tilannetta (ks. vastaavasti em. asia Hyper v. komissio, tuomion 113 ja 114 kohta), ei voida kuitenkaan hyväksyä, että pääsääntöisesti vakuutuksen ottamatta jättäminen riittäisi yksinään osoitukseksi taloudellisen toimijan käytöksestä, joka merkitsee ilmeistä laiminlyöntiä. Komissio ei ole riidanalaisessa päätöksessä perustellut sitä, miksi käsillä olevan asian olosuhteet huomioon ottaen se seikka, että kantaja ei ollut ottanut vakuutusta riidan kohteena olevista toimista johtuvien riskien varalta, olisi osoitus käytöksestä, joka merkitsee ilmeistä laiminlyöntiä. Tältä osin on korostettava, että vakuutuksen ottaminen tai ottamatta jättäminen ratkaisee sen, vastaako tullivelasta ja riidan kohteena olevista toimista syntyvistä vahingoista tulliasioitsija vai tämän vakuuttaja. Kuitenkaan se, että kantaja ei voi kääntyä vakuutusyhtiön puoleen saadakseen korvauksen sen maksettavaksi lankeavan tullivelan määrästä vaan sen täytyy siis kärsiä se itse, ei vaikuta niihin edellytyksiin, jotka oikeuttavat kyseisen velan peruuttamiseen kohtuullisuussyistä, eikä näin ollen komission velvollisuuteen myöntää kyseinen peruuttaminen, jos mainitut edellytykset täyttyvät. Vakuuttaja voisi lisäksi olla tulliasioitsijan oikeuksien sijaantulija suhteessa tulliviranomaisiin tai odottaa tulliasioitsijan komissiossa ajaman asian tulosta. Näin ollen vakuutuksen ottamatta jättäminen ei merkitse laiminlyöntiä.

- 84 Lopuksi on todettava, että tullikoodeksin 239 artiklan mukaan tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa tilanteissa, jotka johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Samoin soveltamisasetuksen 905 artiklassa säädetään, että peruuttamishakemukseen on oltava liitettynä todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista. Jo kyseisten säännösten sanamuodosta ilmenee, että laiminlyönnin, johon taloudellinen toimija on syyllistynyt, ja todetun erityistilanteen välillä on oltava yhteys. Tällaisen yhteyden puuttuessa olisi epäoikeudenmukaista hylätä peruuttamis- tai palautushakemus. Käsillä olevassa asiassa on kuitenkin huomattava, että se, että kantaja ei ollut ottanut vakuutusta, ei ollut vaikuttanut petoksen toteutumiseen eikä vaikeuttanut sen selvittämistä. Sitä suuremmalla syyllä kyseisellä seikalla ei ole minkäänlaista yhteyttä sen seikan kanssa, että Alankomaiden viranomaiset eivät ilmoittaneet kantajalle tietyn ajan kuluessa tämän yhtä tullilmoitusta koskevasta petoksesta.

85 On siis todettava, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se on katsonut, että kantaja on syylistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin.

86 Tämän vuoksi kanneperusteen toinen osa on hyväksyttävä.

87 Näin ollen tämä kanne on hyväksyttävä.

Oikeudenkäyntikulut

88 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on veloitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

89 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan nojalla väliintulijana oleva Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Komission 7.10.2002 tekemä päätös REM 08/00 kumotaan siltä osin kuin siinä hylätään niiden kantajan maksettavaksi määrättyjen tuontitullien peruuttaminen, jotka johtuvat kantajan 12.6.1995 alkaen toteuttamista tullaustoimista.**
- 2) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.**
- 3) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Julistettiin Luxemburgissa 27 päivänä syyskuuta 2005.

H. Jung

J. D. Cooke

kirjaaja

ensimmäisen jaoston puheenjohtaja

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt	II - 3889
Yhteisön ulkoista passitusta koskevat säännöt	II - 3889
Tuonti- tai vientitullien palauttamista tai peruuttamista koskevat säännöt	II - 3892
Tosiseikat	II - 3893
Kyseessä olevat yhteisön ulkoiset passitustoimet	II - 3893
Tuontitullien peruuttamishakemusta koskeva hallinnollinen menettely	II - 3896
Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset	II - 3899
Oikeudellinen arviointi	II - 3900
Kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee erityistilanteen olemassaoloa	II - 3901
Johdanto	II - 3901
— Asianosaisten lausumat	II - 3901
— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 3902
Laiminlyönnit, joihin Alankomaiden viranomaisten väitetään syyllistyneen petoksen havaitsemisessa ja se seikka, että ne ilmoittivat myöhään kantajalle tämän lähettämässä tulliasiakirjoissa olevista säännönvastaisuuksista	II - 3903
— Asianosaisten lausumat	II - 3903
— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 3907
Kanneperusteen toinen osa, joka koskee kantajan taholta puuttuvaa vilpillistä menettelyä ja ilmeistä laiminlyöntiä	II - 3912
Asianosaisten lausumat	II - 3912
Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta	II - 3916
Oikeudenkäyntikulut	II - 3920